

מסורת הש"ס

(א) סוהדרין ק"ה, (ב) ס
מחזות ק"י, דברים ל"ז:
(ג) ונדרין והלכות אהרן
שם, (ד) (על קה"ק):
(ה) רש"י ל"ז, (ו) וכן נדרים
הפירוש קדוש סליחות, (ז) וכן
נדרים קדוש שבת הרשנים
ד"ה מלחין.

הנהגות הל"ח

(א) רש"י ד"ה שיער ויטת
וכמו עני הל"ח ומצות חוק
מקור: (ד"ה מעשר וכו'
שם) שחייבין הל"ח ומצות
ואכספה נמחק וכו' אכספה
הכל תחזוק שחמשים הכל
לסם דמלעיל דף ע"ב:

מוסף רש"י

והוא איבא שבתות וימים
טובים. שאין לך עני
שנשכחל שאין לו מעשים
מאחרים. שני וסת.
תשנה וסת ואוכל יותר, שאין
דני לנאכל, היט מחלת חילי
תמים, לשיק אפילו שנת
ימים טובים רעים לו וסוף.
ברוך היום כדמו. שאין
נדי ממון לקטע במקום
טוב וקוה בראש ההר
כל וכל שזה מחיל לו ונפל
אז לכרמים שתחיל בחבורת

רבינו גרשום

עמחן דמיא גנמ'. ובסבלונות ססס
מיירי דהא לקמן מפליג בסבלונות
שסלה כדי שיצוה עמי לבית גנמ
לסבלונות שסלה כדי שתשטמם בבית
אביה והסנה לא חלו באכילת חתן
מכלל דרישא בסתם סבלונות והסנה
חלוין בסבודות חתן אס אכל עמחן
מחולין ואס לאו נגבין: **שם סבלונות**
מרוזין, ומידי דשיבול עמה
לבית בעלה. וה"ה למועטים אס שחן
לכן אלא אורחא דמילתא דא
מרוזים רגיל לשלוח ולפרש ד
שיבול עמה לבית בעלה ומועטים
שיבול עמה כן בבית אביה:
גמ' **אמר רבא דוקא**. אכל שם
סבודות חתן דינרי חתן אין נגבין אלא
פחות מדנרי חתן מני: **אורחא**
דמילתא סמי. שיעור אכילת אדם

דנדר דאמאדן) עד זולא אכלי כדנדר
ורכב בשמחתו. מחוץ שמחת חוץ רכ
אחת מעשר גליות שגלגלה סנה
היהו מחולין כשעודת חתן דנדרר ח
ומקסי לרנא: מחוץ לימאן אל דלא שמי
שמה כשהוא רוכב קוסו לפני פתח
ככלותו מן הדיר שנה כשהשיבו כגון
לא כלל כשעת חזרה פתח שאין עומד
אין נגבין. בשלמה קח קמיתא ביון ד
אביה אע"פ שישן בעין. ומיהו היה
ליבות ולא בלו: כגון צינא וסביב
חלל חכשיון שזכין מיכנין: מאל
אמר מה שדור היה זו שמה ין מאל
מנה ואכל צינא חמיו דנדרר זכו צינא חמ
שישג ככלותו ועלה חמיו: וכל
זי הדיר ככלותו ועוין ין ושמן שלחת
לרסח כנסת הוא וסמן כההדיר
היה ונמאלו זה מומין מאל שלא
קדשה סחם וכנסה סחם ונמאלו זה מו
לבודק. אם ושם עמו צינא חמיו
אמר לה רים לון אי מרית בגלי
דמרס שוכבת רים עמו לרסח

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

עני רעים והא איכא שבתות
יו מחלקין לעניים מערב שבת
מועדי. וכולה ר' יהושע קאמר
שכל ימות החול אוכל פת

וַיֹּאמֶר ר' יְהוֹשֻעַ בֶּן לֵוִי כֹל יָמַי עֲנִי רַעִים
וְהָאֵיכָא שְׁבֻתוֹת וַיִּמִּים מְרֻבִּים כִּדְשִׁמְוָאל
דְּאִמְרַי שְׁמוּאֵל אֲשֵׁנִי וסֵת תַּחֲלַת חֻלִּי כְּתִיב
בְּסִפְרָא בֶן סִירָא כֹל יָמַי עֲנִי רַעִים בֶּן סִירָא
אֹמֵר אֶף לִילּוֹת בְּשֶׁפֶל גָּזִים גָּזוּ מִמֶּטֶר גָּזִים
לִגְזוּ בְרוּם הָרִים כְּרָמוֹ מִעֲפֹר כְּרָמוֹ לְכַרְמִים:
מִתְנִי הַשּׁוֹלָח סְכָלוֹנוֹת לְבֵית חֲמִיו שֶׁלֹּא
שֵׁם מֵאָה מִנֵּה וְאָכַל שֵׁם סְעוּדָת חֲתָן אִפִּילוּ
בְּדִינָא אֵינָן נִגְבִּין לֹא אָכַל שֵׁם סְעוּדָת חֲתָן
הָרִי אֵלֹו נִגְבִּין שֶׁלֹּא סְכָלוֹנוֹת מְרֻבִּין שִׁיחֲזֹרוּ
עֲמָה לְבֵית כְּעֵלָה הָרִי אֵלֹו נִגְבִּין סְכָלוֹנוֹת
מְעוּטִין שִׁיִּשְׁתַּמְשֵׁם בָּהֶן בְּבֵית אֲבִיהֶן אֵין נִגְבִּין:

גמ' אמר רבא דיוקא דינר אבל פחות מדינר
הוא הדין דאפילו פחות מדינר והאי דקתני
משמע לן אכל תנן שחה מאי הוא תנן של
תא שמע דאמר רב יהודה אמר שמואל מ
חמיו מאה קרונות של כרי יין ושל כרי שמ
ושל כלי מילת ורכב בשמחתו והלך ועמה
כוס של חמין ושתה ומת וזו הלכה העלה רב
לאושא ואמרו סבלונות העשויין ליבלות אין
שמע מינה אפילו שחה שמעת מינה אפילו
לימא לן דלא שחקי ליה מרגיטא דשוזי
מינה אפילו שגרו לו דלמא כל פתח בית
להו מהו ^ישישילש שבח סבלונות מהו כ
ברשותיה שבוה או דלמא כיון דבי אבד
ברשותא דידה שבוה תיקו בעי רבא סבל
מהו תא שמע וזו הלכה העלה רבי אחא
ואמרו סבלונות העשויין ליבלות אין נגבין
לאו אע"ג דלא בלו לא ידבלו תא שמע
כהן והיא בבית אביה אין נגבין תרגמה
יהודה אמר רב מעשה באדם אחד ששגג
חדש וכלי פשתן חדש בעצרת מאי ק
חשיבותא דארץ ישראל קמ"ל ואיבעית
אמר רב יהודה אמר רב מעשה באדם
היא ונכנס אחריה לחורבה בבורקה אמר

ה' הוא מן. דקתני אם אכל שם דמשמע הוא עצמו: ששלח לבית חמיו שזה על סוסו ומת אח"כ קודם נשואין: ודרינן בדאיתא בנחמ' ראש השנה (דף ע"ב.) **סבלנות** וזהו מפרשים במנתי: **ושאין עשויין לבלות**. כגון חכשתי וזהו יקני ליה מרגיפה. בזמן עשויין שכן דרך הפרס שומין בית חמיו: **ככים חמיו דמי**. אבל שגרי לו בציטו איבעיא שאל לבית חמיו אלן ובקר וילדו: **כני רבא סבלנות** אין לבילות מי הדרי עמקן או לא: **אם שמע סבלנות** מקמי עשיות לבילות מית לאוקמה כדבלי אכל הכה מילי תמי לתריזי (א) כשאין עשין לבילות (א) כשעשין לבילות (א) מיני נעשים וקיסורי נשים שהן דבר מועט ומחיל להו חמי גירסא בפרסיה שחני כפרים שגלו **הא לאמר** רש"י פחות מדינר לא ועלה אמר' כפי שישלם סבלנות ועלה ויו בבל הסבלנות והשאל דאכל כתי דניר וכו' חלי סבלנות **ושאין**. כלום מפשטן חדש: **שכחא דאי'**. שמהמהר לבשל פירו יך בעצרת לא הוסיקו בלאי בך והדרי ליה: **שאמר לו אש** בכחכותו (דף ע"ב) והמקדש את האשה ע"מ שאין בה מומין וכו' (דף ע"א) כמה דכריס אמריס במומין כשכחתי כו' וזהו תלך בלא כחובה ומיהו שכן בעיז דמפרסא בגמרא בפרק ענין לנסותה אם תריס. ויש מפרשים כותבת נטל בתוך חיי לנסותה אם תריס שמתוך דבריה ניכר אם תריס או לא. אמר לה רישא לנעם את חשיבנך דבר לאמר רישא

קמו.

אין נגבין. והא דתנא מרובין שתיבא
לצית בעלה הרי אלו נגבין היינו
עשרין לכלות א"י במועטות בעינן
במרובים אפי' בצלות נמי נגבין:
אמר ר' יוחנן אלו הן (ו) עשר שנים

אמילתא דרבא דכח קאי
לדמר דוקא אבל דמר אבל
מנייר לא וקא אמר אבי פחות
מנייר מהו שגבנה לפי מה שאכל את
אכל חיי חזק גבנה ההו' ולישנא
דחשש כמו משלשין בממון ואין
משלשין במכות (מסכת דף פ"ה) מ"ר:
תרגומא שאל ב"בא. פי' רבני
שאלו דה"ר דרובי חזק
לשנוי לא והוא דכלו ור"י אמר
דשלתא דברייחא מיירי בבלו אלא
מחנ' דלא מיירי בבלו לא
ומוחאמא בבלו:

פשיטא דינר תנן מהו דתימא
 ר. אורחא דמילתא קתני קא
 רי מאי שם אתן שגור לך מאי
 זה בדרם אחד ששגור לבית
 ושל כלי כסף ושל כלי זהב
 על פתח בית חמיו והוציאו
 אחא שר הכירה לפני חכמים
 ויין ושארין עשוין ליבולות נגבין
 וזת מדירא אמר רב אשי מאן
 אלפא וזוי ואשקיה שמעת
 חמיו כבית חמיו דמי איבעיא
 דאי איתנהו לדידיה הדר
 או מגנבי בעי שלומי ליה
 ת העשוין ליבולות ולא בלו
 הכירה לפני חכמים באושא
 ויין עשוין ליבולות נגבין מאי
 סבלנות מועטין שתשמש
 א בייבא וסככתא אמר רב
 לבית חמיו יין חדש ושמן
 משמע לן איבעית אימא
 ד ראי מעין מענתיה טענה
 שאמרו לו אשתו תותרנית
 ריח צנון אני מריח בגליל
 אמרה

לו. לחמן מן סעודתם בצינו מאי:
וּשְׂאֵל כְּשֶׁהִיָּה סְנֵהדְרִין לֵשׁ לְדֹאשׁ
לְיִצְבּוֹל. קוֹדֵשׁ שְׂשׂוּאִין חִין נִגְבִּין
נִסְתָּק: ה"ג ש"מ אָפִי פִתּוֹם מִדְּמִיר.
חִין לְרִפּוּחָה: אָפִי שִׁנְרֹם מִמֵּי
שֶׁכֶּה סְכֵלּוֹתָם מִהוּ. הִיכָה דִּהְדִּיר
וְיִשׁ לְיִצְבּוֹל. לְחֵמֶין דְּלָה דִּהְרִי אִם
שֶׁשֶׁשֶׁשֶׁם בָּהֶן וְהִיא בְּכִיָּה אֲכִיָּה
דְּסִפְקִיא קִמֵּי שִׁתְּמַשֶּׁת בָּהֶן בְּכִיָּה
אֲלֵא בְּרֹחַם אֲשִׁמְעִי אָפִי כְּשִׁשְׁיִין
מִרִי לֹא שֶׁנָּה בָּלוּ וְלֹא שֶׁנָּה לֹא בָּלוּ
וְיֹקֵא דִּינִיר. כְּלֹמֶר שֶׁאִם אֲחֵל בְּכִיָּה
בְּצִיּוּקֵי פִירוֹשׁ אִם שֶׁלֵּחַ סְכֵלּוֹתָם
בָּהֶן לֵינָן לְרִבְעֵי חֹזֶר מִפְּרֹשׁ מִהוּ
בְּעֵצְרָה: דְּאִי טַעֲמִין טַעֲמִינָה טַעֲמָה.
וְסוֹמְרִינִים הִיא. מוֹלִי הוּא שְׁלֵמִיָּה יִכּוֹלָה
הָאִישׁ עֲלֵיהּ מוֹמִיין אֲנִיָּה מִקְדוּשָׁתָּה כְּנֶסֶה
לְחֵלֶם אִם קָבֵל עָלֶיהָ אֵל הַמְּוִמִּין וְאִם
דִּדִּיר [אֵם ע:] נִכְנַם אֲחֵרֵי הַמְּוִרָכָה
וְלֹא נָטוּן. וְקִרְבֹּב לְגַלִּיל הִיָּה מַעֲשֶׂה:
הֵנוּן שְׂמִיךְ חִיּוֹן אֲמֵר. וְלִישָׁנָה
שִׁבְתָּ אִמִּי מִרְחֶה וְלֹא רִיחָה נָטוּן:
אֲמֵרָה

עין משפט
גר מצות

סב א מ"י פ"ד מהל' דעות
הלכה כח:
סג ב ג מ"י פ"ו מהל'
זכיה ומתנה הלכה כח
כ טור ושו"ע אה"ע סי' ג
ספ"ק ג:

[illegible]